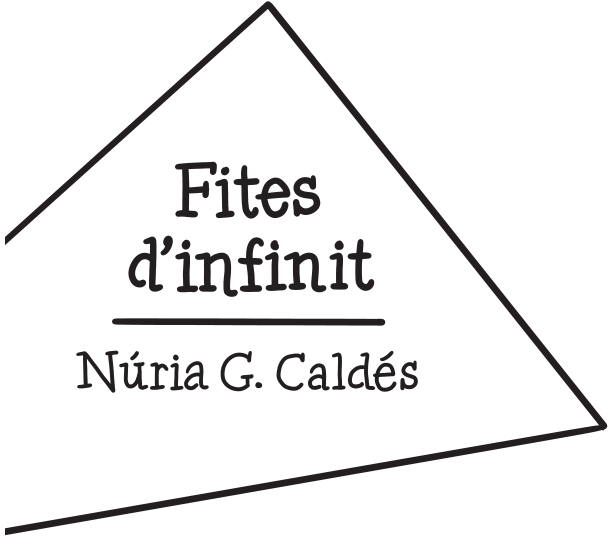

Fites d'infinít

Núria G. Caldés

Calligraf

Fites d'infinít

Núria G. Caldés

Edicions Cal·lígraf

Figueres, 2026

Primera edició — febrer de 2026

Publicació

Edicions Cal·lígraf, SL

Monturiol, 2, 1r 1a

17600 Figueres

Tel. (0034) 615 261 764

www.edicionscalligraf.com

info@edicionscalligraf.com

Disseny i maquetació

Plàcid Busquets

Impressió

DC Plus, Serveis Editorials

© de la il·lustració de portada

Dani Torrent

© del text

Núria Garcia Caldés

ISBN

979-13-991601-1-6

Dipòsit legal

GI 101-2026

© d'aquesta edició

Edicions Cal·lígraf, SL

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic. Les infraccions d'aquests drets es troben sotmeses a les sancions establertes a les lleis.

Aquest llibre ha estat imprès en paper procedent de boscos certificats FSC® ben manejats i d'altres fonts controlades.

Taula

Els gegants	11
A la foto	29
Estar amb ell	39
Monstres	47
La sopa que bull	55
La veritat	63
Tres convenciments	77
Les il·lusions	81
Les tisoires de podar	87
El xiclet	91
Ets tu, mare?	99
El peix	103
El braç	111
L'escriptura	133
Puig ferrós	139
Postfaci: Llegir de fit a fit	143
Mercè Ubach	

Al començament del carrer on he trobat casa hi ha una fita de pedra, de les que abans marcaven els quilòmetres. S'hi llegeix un 8, però com que va caure i així ha quedat, ben ajagut a terra, el 8 s'ha convertit en indicació de l'infinit. Me'l miro cada dia i em demano si és que em vol dir alguna cosa que no sé, aquella presència que em recorda, des de la seva quietud pètria que es deixa tacar de líquens sense que el temps tingui cap importància, que, quan anava a l'institut, una vegada vam plantar un arbre al pati que ja no ens servia per jugar, i que en vam dir àpeiron, i que àpeiron significa il·limitat, indefinit i indeterminat, principi i element constituent de tot allò que existeix, caos primigeni. Ho vam aprendre amb el professor de filosofia i mira, ens va agradar, ens vam sentir atrets pel que érem i el que podíem ser i no sabíem que seríem. En aquell moment vam triar una paraula i, en aquesta tria, també hi havia una fita, la vam plantar nosaltres i vam voler que fos compartida. L'amor de vegades sembla fet d'aire, i tot i això també sap tornar.

Ara, doncs, visc amb aquesta presència, que, tot s'ha de dir, n'ha cridat d'altres. Múltiples i variades: gegants, sopes que bullen, cigronets màgics, peixos i braços, un falcó i un hort, xiclets capaços d'estirar-se sens fi necessitats de tisores, convenciments i il·lusions, les tisores mateixes, veritats passades per aigua, monstres sota el llit...

Presències que s'han erigit en fites que han anat marcant un recorregut lluminós i ombrívol alhora, com tots els que es poden fer. I que m'han dut a prop d'un riu alimentat per incomputables rierols que, com les branques d'un arbre formen part indestruïble del tronc, s'uneixen a un cabal remorós des dels seus fils d'aigua en moviment. Aigua clara, neta i birbillejant, amb vegetació que s'hi aboca i que ajuda a fer discret el viatge d'una cistella on hi ha una criatura que ha estat lliurada a l'atzar en un acte de generositat que es proposa salvar-la de l'esclavitud. Que l'ofereix a la vida.

L'amor de vegades sembla fet d'aire, i tot i això també sap tornar, i llavors dibuixa un símbol invisible i present que ens explica coses a cau d'orella.

Els gegants

*N'eren tres gegants, com els Reis de l'Orient.
Tots tres orfes, però de pares diferents.
I tots grans.*

I

Una vegada vaig estar feliçment casada, encara no sé si dir-ho així, més o menys, però vaig estar, casada o amistancada, anys i panys, el que semblava tota una vida. Ens havíem conegut de casualitat en un bar que no tenia cap gràcia especial, però que a mi m'agradava perquè, a banda que el tenia a prop de casa, el cafè el feien bo i no es ficaven amb tu tot i que et coneixien. Bé, aquest bar tenia una finestra que mirava al carrer i que et quedava a una bona alçada si t'hi asseies al costat, jo m'hi asseia una mica girada, com si el meu interès no fos ben bé mirar-hi a través, que no em veiessin amb el front enganxat al vidre. A mi sempre m'ha agradat treure'm del món, separar-me'n i posar-me en un costat, aparcadeta i ben quieta, observant les coses, les que venen com si fos tan natural i anessin a la seva i no tinguessin res a veure amb tu encara que et girin la vida, les que arriben sorolloses anunciant-se i les que passen simplement, sense més detalls d'interès, controlables en el cada dia. I en aquell bar podia fer-ho, podia seure allà i sostreure'm de l'entorn, suposo que dit

així potser fa estrany, però és que no sé ben bé com dir-ho, també ho feia que en aquell bar, en aquelles hores del matí, no tenien gaire clients, i això el convertia en un lloc silenciós i acollidor. I el tràfec del carrer quedava a fora, somort i separat, a part, gràcies a Déu.

En aquest context que jo considerava de benestar vaig conèixer el qui havia d'acabar sent el meu gegant, tot i que aleshores no ho era, llavors era un xicot ben plantat d'espatlles amples i cames llargues, això sí, que al cap de moltes vacil·lacions d'anar-me mirant de cua d'ull va acabar demanant-me si em podia convidar i al cap d'una conversa eixuta va gosar preguntar si hi anava gaire sovint, per allà. A mi, des de la meua distància, em va fer gràcia que algú s'interessés en la meua persona, tot i que en aquella època era molt més normal, era més normal que passés i acceptar-ho, que no pas ara al cap dels anys. Et sabies bonica, fresca i atractiva. I, a més, hi havia la desinhibició, que, com a factor, hi juga déu-n'hi-do. Va passar allò que es feia llavors, et coneixes, surts uns dies, vas al cinema i parles de llibres tot passejant, aquelles llargues caminades per la ciutat sense res que t'empenyi a córrer o a pensar en res més que no sigui allà on ets amb qui ets fent el que fas, un altre dia encara, reconeixes que hi estàs molt bé, amb aquella persona, i ja esperes trucades i avisos, les paraules que no parin, com que la vida no semblava que hagués de ser gaire complicada te n'hi anaves a viure amb la seguretat que parlaves de dies, o d'uns mesos, tot considerant que amb aquell gest no estaves fent cap projecte de futur ni molt menys establint cap convicció que hagués d'anar gaire enllà. Quatre mobles, el matalàs per terra i poques necessitats, amb una gran i envejable tendència a gaudir

intensament dels descobriments, gairebé de qualsevol mena, convençuts que tots ens esperaven i que prou que els sabríem trobar tots.

Ell, moltes coses no les sabia, perquè tenia pocs records dels temps passats. Era d'un país estranger de molt cap al nord, però no sabia de quin en concret. Tenia imatges confuses de neu, glaceres, trineus i riures infantils. Havia buscat, però no sabia res dels seus pares, ni de com havia aparegut instal·lat aquí. Jo no hi insistia, perquè m'adonava que al final es posava una mica nerviós o trist, segons com se sentia en aquell moment. I ho deixàvem estar, doncs.

Tot anava bé, magníficament bé. Els dies de cada dia eren bons, però els matins de dissabte i els de diumenge eren genials, de fer enveja a qualsevol. Gairebé podria dir que tenien molt bon gust, i que feien una bona olor d'aquelles que enamoren. No eren d'esmorzar al llit, que de vegades sí, el gust i l'olor eren de tot en conjunt, de confort i benestar. He de dir que vam viure d'una manera que ara sembla una joia preciosa, plegats, sense fills. Confiats l'un en l'altre, de reserves conegudes en teníem de ben poques. Només va passar que, no sabíem per què, ell es va anar fent cada vegada més gran, i creixia i creixia. I també em vaig adonar, com ell mateix s'adonava, que canviava el caràcter, no per ser mala persona, mai no ho va ser, al contrari, només que cada vegada li agradava parlar menys i se'm quedava mirant com acomiadant-se, i si li demanava per què em mirava d'aquella manera, només movia el cap com aquell qui fa no ho sé, no ho sé ben bé, ho lamento, què vols que et digui...

Vam canviar de casa i vam anar cap a muntanya per

no cridar tant l'atenció, ens vam fer arranjar una antiga borda per deixar de tenir problemes amb els sostres, és a dir amb les mides de les cases més habituals o convencionals. Es pot dir que ens vam arreglar com una mena de loft allà dins, i hi vam estar còmodes perquè seguíem necessitant poc, i tant que sí, però hi vivíem més en quietud, envoltats per més silenci que mai. A la muntanya, el silenci guanya pes, és una evidència, t'agradi o no. Només la música seguia sent benvinguda i buscada, persistent, fluixeta i suau. Semblava com si la busqués per calmar-se un neguit que li anava creixent, més i més.

Es pot dir que ho vaig veure a venir, i és que també m'ho temia. El veia, cada vegada més quan es posava ben dret, cada dos per tres més alt, i es quedava mirant al lluny, amb un posat com aquell que diu d'algué que està a punt d'udolar a la lluna amb tot el sentiment que li omple el cor... De cara al muntanyam. Ai, em deia jo, per dins, ai, ai, ai, que això s'acaba. Un bon dia, a mitja tarda, vaig veure que arreplegava un sarró amb quatre coses per menjar i una ampolla d'aigua. Em va mirar tot dolç i em va passar el dit per la galta... i ja va estar, a continuació va començar a marxar amb determinació, caminant amb passes fortes, que jo sentia sota els peus i aquell retruc em baldava, em baldava el cos, el cor i l'ànima. Però jo crec que feia el que li semblava que havia de fer malgrat tot, i això sempre m'ha tranquil·litzat molt i li he respectat, fer el que un creu que ha de fer és una gran cosa, i et reconcilia amb tot plegat.

Si més no, sembla que estiguis al lloc que et pertoca i que siguis la persona que has de ser, què més es pot voler?

Un bon dia, doncs, i en resum, va tirar muntanya

enllà, enllà i amunt fins que, malgrat la gran alçada i les dimensions que havia anat adquirint, se'l va veure petit i es va acabar confonent amb el paisatge, alguna cosa que devia dur ben endins el devia cridar i no va poder dir que no. Potser hi tenia alguna cosa a veure, i d'una manera decisiva, aquell passat que no coneixíem. Els primers temps, com se sol fer, me'ls vaig passar esperant-lo que tornés, no ho volia admetre, però em costava acceptar que hagués marxat per sempre i que el que fos que hagués de fer fos també per sempre, i que l'hagués de fer estar lluny de mi, o separat de mi. És comprensible, jo ho he entès perfectament. Després, amb raó o sense, me'n vaig anar fent el càrrec. Allò d'haver viscut junts i tota aquella felicitat era una cosa que m'havia passat i que ja tenia, i que conservaria per sempre més amb mi i dins meu, però que ja no tindria mai més, allò que m'havia passat tenia un punt final que no m'havia esperat. Ara penso que segurament el que el va cridar va ser la muntanya mateixa, la natura, potser, ell que es trobava en plena transformació física, que això era el que semblava, s'hi devia acostar anímicament i s'hi devia comunicar d'una manera que no sabem.

De fet, he elaborat moltes hipòtesis, la que actualment em convenç més és la que suposa que no s'ha pas mort, de mort res, al contrari, la que més convençuda em té és la que suposa que, ara mateix, deu dormir el son dels temps i de la història, mig amagat en un cingle, potser el de l'Àliga, ben bé a la vista però difícil de trobar confós amb la pedra i l'herba per qui no té la mirada entrenada, confós més que amb l'herba, que a aquella alçada n'hi ha poca, confós amb els líquens i les molles de les humitats

bones que li acaronen les durícies que se li van acumulant a les articulacions, és el treball de la intempèrie, no ho sé, tot plegat jo m'ho imagino. No l'he buscat mai, no podria. Si me'l trobés, què se suposa que hauria de fer, aleshores? No, això ho sé del cert, cadascú fa el que ha de fer, i jo vaig tenir clar que no calia que el busqués. Que ja no em tindria, tampoc, ell a mi.

Això sí, del meu home, o del meu company com vulgueu, en conservo el record que en tinc veient-lo d'esquena el dia que va marxar, que jo el cridava amb una desesperació que al darrer moment no vaig saber estalviar-me i ell no es va girar, però es va tapar les orelles, pobre. Al darrer instant li va ser difícil, i jo no el vaig ajudar precisament. La veritat: també hi feia que jo estava embarassada i no li havia sabut dir. Em feia molta por, el que podria comportar. Segons com, em sembla que no hauria canviat res perquè considero que tot el que va passar era inevitable que passés. Potser encara ho hauria complicat més tot. Però al cap de poc vaig perdre la criatura, i jo directament en vaig patir la pèrdua, com també en vaig rebre l'assossec.

Tant que ens vam estimar, estic segura que mentre va estar despert em va enyorar igual com jo el trobava a faltar. I estic convençuda que ara espera despertar, i que no ho farà fins d'aquí uns quants segles, temps enllà, i a causa de no sabré mai quin fet que ho farà possible, seria curiós saber quin, quan jo ja no hi seré. Tindrà memòria? Es recordarà de mi, i em durà sempre al fons de cor? Llarga vida, amor!

I per què no hauria de poder ser?

II

Jo, el primer que vull dir és que no tinc res a veure amb la persona que ha parlat abans que jo. Jo no havia viscut tranquil·la, ni tenia els meus racons feliços, ni em sabia protegir de res del que em podia fer mal, al contrari, havia estat educada, si és que puc utilitzar aquesta paraula, per oferir-me a rebre-les totes, fossin de la mena que fossin. No vivia en un barri agradable, jo, justament vivia en un barri desastrós i sempre a punt de caure, d'esfondrar-se, on si no fallaven les clavegueres fallava l'aigua corrent, i si no, cap problema: fallava el llum. Llavors jo no sabia que et poguessis posar a banda, separar-te del que t'envoltava i mirar-t'ho com si haguessis anat al cinema a veure una pel·lícula. A casa no hi cabíem, es pot dir, i la violència era una presència de cada dia i cada nit i cada dia que atipava una vegada i una altra. O t'hi posaves, a repartir, o les entomaves gairebé totes. Sordidesa, brutícia, poca virolla més, i encara menys cap miracle impensat i sorprenent que et tragués d'allà sense que haguessis de fer cap esforç directament. Jo el vaig fer, després de dedicar-me a rumiar-hi molts i molts dies i al final decidir que, o bé me n'apartava, de tot plegat, o bé m'haurien d'enterrar al cap de pocs anys, per tant vaig triar de sobreviure si podia amb un pla bàsic per marxar. Em vaig anar quedant diners aquí i allà, prenent-ne si calia, escurant butxaques que de fet eren normalment no gaire plenes i patint per veure a on ho havia de guardar. Després vaig fer de puteta barata, i treballava, sí senyor, sense oferir serveis especials que em fessin massa fàstic i que semblés que no era gaire professional, que no em

vinguessin a demanar explicacions els qui tenien el negoci ben muntat. Volia els calés, m'hi havia obsessionat pensat que m'hi anava la vida. No tenia objectius clars, ni tan sols m'atrevia a somiar amb destinacions brillants o simplement reals que em permetessin tocar el dos i establir-me en altre lloc com ara fent de cambrera en una cafeteria a preu de saldo. Volia els calés que em permetessin agafar un tren de llarga distància i seure en un seient sense haver de patir per amagar-me, calés per anar vestida neta i polida, i poder portar una maleteta d'algun color brillant entre els peus. Volia els calés.

I els vaig arribar a tenir. I en aquell moment que et sembla que ja en tens prou vaig decidir que marxaria, que faria un viatge al més lluny que pogués i amb tot l'espai buit al meu voltant que em pogués permetre. Jo no m'enduïa cap record que em fes feliç, ni podia pensar que allò que havia tingut era prou meu en el bon sentit. Ja us ho regalo, si us interessa per res, personalment només m'interessava no ensopegar-hi pensant, que no em vinguessin al cap totes aquelles coses que havia hagut de suportar, ni l'eco dels crits. Només hi havia una persona que em sabés greu deixar, l'àvia d'aquella amiga meva que no m'era àvia però m'era amiga, i em guardava els diners i el secret, i movia el cap fent que sí, i dient fes-ho, fes-ho, tu podràs. No miris enrere.

Així, solitària, vaig rodar pel món d'aquest cantó d'aquí, vull dir que no em va passar mai pel cap anar-me'n a Rússia, per exemple, a passar més fred i a no poder parlar amb ningú a causa de l'idioma, tampoc no he estat mai exageradament imbècil. Amb molta vista, vaig aprendre coses que no m'hauria imaginat mai que es poguessin